

Lázár Ervin: Gyere haza, Mikkamakka

(A „Négyszögletű kerek erdő” c. könyv utolsó fejezete. Az előzmények ismeretében még jobb, de önmagában is érthető.)

Hiába, no, az egyik legjobb dolog a világon, süttetni a hasunkat a nappal. A nap nem tesz különbséget. Süt boldogra-boldogtalanra. Valami efféle mocorgott Ló Szerafin fejében – persze nagyon lomhácskán, lassúdadán mocorgott: a gondolatnak sincs kedve ilyen álmosító, zsongító melegben ugrándozni. De ha halovány is, csigalassú is, mégiscsak gondolat volt. Ló Szerafin úgy vélte, nem hagyja kárba veszni. Kimondja. S már mondta is:

– A nap nem tesz különbséget.

A többieket – Bruckner Szigfridet, a kiérdemesült cirkuszi oroszlánt, Aromót, a fékezhetetlen agyvelejű nyulat, Dömdödömöt, aki mint köztudott, csak annyit tud mondani, hogy „dömdödöm” meg Szörnyeteg Lajost, a legjobb szívű behemótot – egyáltalán nem zavarta ez a mondat. Már csak azért sem, mert talán meg sem hallották. Motyogjon Ló Szerafin, amit akar. De nem úgy Vacskamati! Ő bizony hegyezni kezdte a fülét. Még mozdulni se volt rest, fölkönyökölt.

– Mit mondtál? – kérdezte élesen.

– Hogy a nap nem tesz különbséget. Egyformán süt mindenkire – magyarázta Ló Szerafin. Vacskamati felült.

– Éppen ezen járt az eszem – mondta.

– Na, vége a boldog napozásnak – mormogta Bruckner Szigfrid –, ennek jár az esze valamin. Mocorogtak boldogtalanul, itt mindjárt vita kerekedik.

Vacskamati zavartalanul folytatta:

– Nincs igazság a földön – mondta pátosszal –, még a napsütés is igazságtalan!

Most már Ló Szerafin is felkönyökölt.

– Már hogy lenne igazságtalan – méltatlankodott –, amikor egyformán süt rád is meg rám is. Meg mindenkire.

– Éppen hogy nem! – replikázott Vacskamati. Neked például legalább tízszer akkora hasad van, mint nekem. Ami annyit jelent, hogy rád tízszer annyi napsütés jut, mint rám.

– Jézusmária – nyöszörgött Bruckner Szigfrid –, borzasztó! Micsoda örültségeken tudtok ti vitatkozni!

– Érdekes – mondta lassan Szörnyeteg Lajos –, mintha Vacskamatinak tényleg igaza volna. Ezt már Aromo sem állhatta szó nélkül.

– Persze – mondta –, aki tízszer nagyobb, azt tízszer több napsugár éri, de tízszer több jégeső is, és a hideg szél is tízszer annyira fújja.

Szörnyeteg Lajos elcsüggedt. Belezavarodott kissé ebbe az okfejtésbe.

– Majd megjön Mikkamakka, és eldönti – mondta. – Ő biztosan tudja.

Igen ám, de Mikkamakka nem volt otthon. Kora reggel elment a városba. Ott volt valami sürgős elintéznivalója. Meg különben is, ad is valamit Vacskamati Mikkamakára! Már tátotta a száját, már mondta volna... de ekkor... furcsa... megdöndült, megzördült, megdobbant valami. S nem is hagyta abba. Ütemesen döngött-böngött, zirgett-zörgött, kattogott-pattogott, bimm-bumm, kipp-kopp és riccs-reccs. No még ilyet!

– Halljátok – mondta Ló Szerafin –, dörög az ég. Néztek rá megütközve. Még hogy az ég?

Hiszen sehol egy árva felhő, nagy fönnen süt a nap.

De a hang csak nem szűnt: döbb-döbb.

– Aha – csillant fel Vacskamati szeme –, biztosan a dinnyefáról potyognak a dinnyék.

Hát az tényleg így szólhat. Valahogy ilyesféleképpen. Persze csak akkor, ha jó nagy dinnyék potyognak egy jó nagy dinnyefáról. De hát dinnyefa? Ki látott már dinnyefát? Húzta is az orrát Ló Szerafin.

– Dinnyefa – mormogta –, ott nő az úritökfa mellett, mi? – A többiek kuncogtak, csak Szörnyeteg Lajos képe ragyogott.

– Jaj, ez nagyon izgalmas, Vacskamati, hol láttál te dinnyefát? Úgy ennék egy kis dinnyét! A zaj meg nem szűnt ám! Csak úgy zengett, csak úgy döngött! Na de mintha nem is hallották volna. Csak kacarásztak, nevetgéztek.

– Még hogy dinnyefa! – csapkodta a hasát Bruckner Szigfrid.

Aromo is megeresztett egy fölényt, szánakozó tekintet Szörnyeteg Lajos felé.

– Dinnyét enne! – Dinnyefáról!

Ló Szerafin somolyogva csóválta a fejét.

– Ej, kedves Lajos – mondta –, de kevéske eszed van neked, hogy még ezt a dinnyefamesét is elhiszed. Dinnyefa nem létezik, csak Vacskamati fejében.

Aromo felvihogott.

– Ott elég hely van egy dinnyefának – mondta boldogan.

Vacskamati keményen ráncolta a homlokát, szúrósan nézett Aromóra.

– Egy pillanat! Mondd csak még egyszer, Aromo!

– Micsodát?

– Amit az előbb mondtál a fejemről meg a dinnyefáról.

– Azt mondtam, hogy a fejedben éppen elég hely van egy dinnyefa számára.

„Akárhogy is – gondolta Vacskamati –, ez itt gúnyolódik velem.” Elmélyültek a ráncok a homlokán.

– Szóval... ezzel azt akarod mondani, hogy... aha, megvan... hogy üres a fejem.

Na, kitört ám a hahota! Csak Aromo mímelte a komolyságot és a csodálkozást.

– Én? – nyitotta nagyra a szemét. – Egyáltalán. Én csak annyit mondtam, hogy van hely a fejedben egy dinnyefa számára. Se többet, se kevesebbet. Azt magyarázol bele, amit akarsz. Azt, hogy üres a fejed, nem én mondtam. Te mondtad.

Vacskamati belezavarodott ebbe a szónoklatba. Mérgelődött.

– Te mindig mást mondasz, mint amit gondolsz. Néha egy hétig is törheti az ember a fejét, mit akartál tulajdonképpen.

De most aztán igazán fölzengett, földöngött és fölböngött. Még a szusz is beléjük fulladt. Ló Szerafin megszeppenve tekergette a nyakát.

– Mégiscsak az ég dörög, ez nem kétséges – mondta.

– Az eszed tokja! – bátorodott fel Vacskamati.

Bruckner Szigfrid is belekottyantott:

– Egy hordót gurítanak.

– Ugyan, dobol a fődobos – gúnyolódott Aromo.

– Vagy csak úgy magától döng – csillant fel Szörnyeteg Lajos képe. – Jókedvűből.

Erre mind az égnek emelte a tekintetét. Ez a Szörnyeteg Lajos, ez miket tud mondani!

– Lajoskám... – kezdett bele egy mondatba Vacskamati, de nem tudta befejezni, mert Dömdödöm szigorúan közbevágott:

– Dömdödöm – mondta. És nehogy félreértsék, megismételte. – Dömdödöm!

Elsápadtak valamennyien. Ijedten néztek Dömdödömrre.

– Csak nem? Ezt komolyan mondd, Dömdödöm? – kérdezte reménykedve Vacskamati, hátha nem komolyan mondja.

De Ló Szerafin rögtön le is torkollta:

– Persze hogy komolyan mondja. Mikor szokott Dömdödöm viccelődni!

Bruckner Szigfrid, a nagymellényű oroszán bátorsága is kezdett lefelé szálldogálni, az ina felé. Reszketett a hangja.

– Szóval azt állítod, hogy Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon közeledik.

Dömdödöm nem szólt semmit, de aki akarta, a tekintetéből is láthatta, hogy igenis azt állítja.

Rákezdtek a sápiózásra.

– Hú, akkor ezer jaj nekünk! Jön a tuskólábú.

– A köcsögfejű.

– A hordóhasú.

– A lepényfülű.

– A melencemellű.

– A kemenceszájú.

– A hígvelejű, széllelbélelt.

Mondták, mint egy litániát. Ló Szerafin fölajdult.

– És éppen most, amikor nincs itthon Mikkamakka!

Aromo ocsúdott elsőnek. Siránkozással semmire se mennek. Széles mozdulattal csendre intette a többieket.

– Az a fontos – mondta gyorsan –, hogy fancsali képet vágjatok! Mindnyájan. Olyanok legyünk, mint egy gyászoló gyülekezet. Mert Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon a jókedvet utálja a legjobban.

– A szerencsétlen – sírt fel Vacskamati.

– Ne siránkozz! Rajta, vágjunk keserves pofát!

Éppen idejében, mert dimm-dömm, még a fák is recsegték, ott állt a tisztás szélén a tuskólábú, köcsögfejű, hordóhasú, lepényfülű, melencemellű, kemenceszájú, hígvelejű, széllelbélelt. Ott állt a tisztás szélén morc pofával Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon.

– Szóval itt a díszes társaság! – recsegett, reszelt, fűrészelt a hangja.

Aromo előrelépett, alázatos hangon megszólalt:

– Itt vagyunk, persze, hiszen tudod, hogy itt lakunk.

– És jó a kedvetek, mi? – recsegett Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon.

– Dehogy, kedves Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon, dehogy jó – mondta gyorsan Aromo. –

Éppen ellenkezőleg. Rissz-rossz a kedvünk.

– Csak sírunk-rívunk – hazudta Bruckner Szigfrid.

– Kesergünk – mondta Vacskamati.

– Bánatoskodunk – toldotta Ló Szerafin. Zordonbordon toppantott egy nagyot.

– Hallottam, hogy neveltetek!

Aromo erre aztán igazából nekilátott színészkedni.

– Nevetni? Mi az, kedves Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon? Azt se tudjuk, mit jelent ez a szó.

A többiek meg kórusban rávágták:

– Bizony, fogalmunk sincs!

Aromo belelendült.

– Ilyen szavak már rég nem szerepelnek szótárunkban. Röhécselni, nevetgélni, mosolyogni, viháncolni, röttyögni, hahotázni, heherészni... Egyikről se tudjuk, mit jelent.

Vacskamatinak azért ez már sok volt. Pukkadozott, fulladozott, nagyon igyekezett, de mindhiába, nem tudta visszatartani a nevetést. Kitört belőle, csilingelt, gilingalangolt.

Ebből meg mi lesz? Rémulten nézték Vacskamatit, még lélegzetet venni is elfelejtettek.

Kisfejű Nagyfejű Zordonbordonnak kiguvadt a szeme, pulykavörös lett a képe.

– Hát ez meg mi?! – böffent ki belőle.

Aromo finoman bokán rúgta Vacskamatit, de mindhiába. Csak csilingelt, csak gilingalangolt.

Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon már emelte a rettenetes mancsát. Aromo gyorsan előrelépett.

– Kérlek... igazán kellemetlen – dadogta –, de Vacskamati sír.

– Mit csinál?! – üvöltött Zordonbordon. – Még hogy sír?! Nevet! Röhécsel! Kacarászik!

– Dehogysis! Te nem ismered Vacskamatit. Így szokott sírni. Eleinte mi is azt hittük, nevet... vagy hogy is kell mondani... de egyáltalán nem. Éppen hogy sír.

– Hazudsz! – üvöltött Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon.

– Hígygél nekünk. Tényleg sír – mondta kétségbeesetten Aromo, és szemrehányóan Vacskamatira pillantott.

A többiek látták, hogy segíteni kell Aromónak. Rákezdték hát:

- Bizony sír.
- Így szokott sírni.
- Vacskamati így sír.

Dömdödöm rosszallóan nézte a cirkuszt. Meg is szólalt:

- Dömdödöm.

Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon fölkapta a fejét, gyanakodva nézett Dömdödömrre.

- Ez meg mit mondott?

Aromo széttárta a kezét.

- Ki tudja, kedves, Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon? Tudod, hogy csak ennyit tud mondani: dömdödöm.

- De állítólag ti megértitek.

- Nagy ritkán – legyintett Aromo. – Mit lehet azon megérteni, hogy dömdödöm?

Zordonbordon hitte is, nem is. Mindenesetre jól szemügyre vette a társaságot. Mikkamakát kereste.

- És az a híres Mikkamakka hol van? Elbújt talán?

Végre Vacskamati abbahagyta a vihogást, Aromo is megkönnyebbült, hogy másra terelődött a szó.

- Dehogyis bújt – mondta. – Bement a városba, dolga van. Lehet, hogy csak holnap este jön haza. És tiszteltet téged. – Nagyot nyelt Aromo. – Mondta, ha erre járna Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon, adjuk át neki hódolatteljes üdvözlését. És egyébként is, mi valamennyien nagyon tisztelünk téged.

Zordonbordon nagy büszkén fölemelte a fejét, toporgott, pöffeszkedett, mint egy felfuvalkodott pulykakakas.

- Hát tisztelhetek is! – mondta elégedetten. Mert különben hátrakötöm a sarkatokat.

Elhallgatott, úgy látszott, gondolkodik – ha ugyan az ilyen böhm zordonbordonok szoktak gondolkodni.

- Szóval az a nagy hírű Mikkamakka nincsen idehaza? Pedig ha jól tudom, ő a vezéretek.

Bruckner Szigfrid kihúzta magát.

- Itt, kérlek, köztársaság van – mondta hetykén.

- Aha, köztársaság – mondta Zordonbordon, de látszott, máson jár az esze. Mézesmázos lett az arca.

- Azért jöttem, mert segíteni akarok nektek – mondta.

Dömdödöm szeméből kipattant egy dühös kis szikra.

- Dömdödöm!

A mézmáz azonnal eltűnt Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon ábrázatáról.

- Mit mondott?

Aromo Dömdödömhöz fordult.

- Mit mondtál, Dömdödöm?

Dömdödöm utálkozva megismételte:

- Dömdödöm.

Aromónak most már volt bátorsága egy icipici vigyorra is.

- Na látod, ezt mondta – nézett Zordonbordonra. Zordonbordon tekintete szúrós lett, mint a szárártövis.

- Ne szórakozzatok velem, mert baj lesz! Én itt kiteszem értetek a lelkem, ti meg gúnyolódtok. Még egy ilyen közbeszólás, és nem mentlek meg benneteket!

Ló Szerafin ámulva nézett rá.

- Bennünket? Megmenteni? Mitől?

Zordonbordon vészjóslóan csóválta a fejét.

- Majd ha megmondom, nem lesztek ilyen hetykék.

Úgy látszott, ennek a fele se tréfa.

– Mégis mi történt? – kérdezte ijedten Vacskamati.

Zordonbordon előredöntötte a felsőtestét, suttogva mondta:

– Tudjátok meg, hogy az erdőben rettenetesen elszaporodtak a pomogácsok!

Tátott szájjal nézték.

– Micsodákok? – kérdezte Szörnyeteg Lajos. Zordonbordon végigpásztázta az értetlen arcokat.

– Ezt a műveletlenséget! – mondta fitymálóan. Azt akarjátok mondani, hogy nem tudjátok, mik azok a pomogácsok?

Aromo tanácstalanul tekergette a nyakát.

– Izé – mondta –, de... dehogynem tudjuk. Bruckner Szigfrid is kidüllesztette a mellét.

– Mi ne tudnánk!

Ló Szerafin is lódított:

– Nem egyet láttunk már.

Zordonbordon elfojtott egy gúnyos mosolyt.

– Azért mondom! – recsegte. És recsegett volna tovább, de Szörnyeteg Lajos ártatlan tekintettel körülnézett, és azt kérdezte:

– Tényleg, mik azok a pomogácsok?

Aromo szigorú tekintetet villantott rá.

– Hallgass, Lajos, ne szólj az okosabbak dolgába!

– De amikor sose hallottam még pomogácsokról – erősködött Szörnyeteg Lajos.

Na, erre a többiek nekiestek.

– Csend!

– Hagyd abba!

– Fogd be már a szád!

Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon szemügyre vette Szörnyeteg Lajost.

– Ez a nagyeszű meg Szörnyeteg Lajos, mi? – kérdezte.

Aromo legyintett.

– Kicsit lassú észjárású – mondta. – Nem kell vele törődni. Az a fontos, hogy mi tudjuk, mik azok a pomogácsok.

Dömdödöm Aromóra nézett, elfintorodott, és méla undorral azt mondta: – Dömdödöm!

Mindenki behúzta a nyakát, csak Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon nyújtogatta a magáét, mint egy nagyothalló gúnár.

– Mit mondott?

– Semmit – vágta rá Aromo.

Szörnyeteg Lajos álmélkodva nézett körül. Semmit? Mi az, hogy semmit? Süketek ezek?

– De igenis, azt mondta, hogy... – kezdett bele, de befejezni nem volt ideje, mert Ló Szerafin odaugrott hozzá és patáját Szörnyeteg Lajos szájára tapasztotta.

– Miért fogtad be a száját?! – recsegett Zordonbordon.

– Naponta csak tizenkét butaságot tudok végighallgatni – hadarta Ló Szerafin. – A tizenharmadiktól idegzsábát kapok. És most ez lett volna a tizenharmadik.

Zordonbordon már horkantott is egyet, hogy most aztán ad nekik a hazudozásért, de Vacskamati okosan elterelte a figyelmét.

– Ott hagytad abba, kedves Zordonbordon – mondta mézesházosan –, hogy nagyon elszaporodtak a pomogácsok.

Zordonbordon vészjóslóan ránézett.

– Mi az, hogy ott hagytam abba? Ennyi talán neked nem elég?

Vacskamati bizonytalanul behúzta a nyakát.

– De, dehogynem elég. El tudom képzelni, hogy szoronganak most szegények. Segíteni kellene rajtuk.

Zordonbordon a fejéhez kapott.

– Eszedet hagytad? Segíteni a pomogácsoknak?! Tudod te, mit beszélsz?
– De hát ha egyszer szoronganak – védekezett Vacskamati.
Zordonbordon se volt rest, minden színészi képességét latba vetette.
– Szoronganak! – mondta gunyorosan, aztán suttogóra fogta a hangját. – Rövidesen megindítják a döntő támadást.
Szörnyeteg Lajos arcára őszinte szájalom ült.
– Jaj de sajnálom szegényeket! – mondta.
– Kiket? – förmedt rá Zordonbordon.
– Hát akiket megdöntőtámadnak.
– Jaj de ostobák vagytok! – sóhajtott galádul Zordonbordon, és ettől a sóhajtól Aromo észbe kapott.
– Azt akarod mondani, hogy... hogy a pomogácsok – dadogta, s annyira belekeveredett a dadogásba, hogy Ló Szerafin segítette ki:
– Minket támadnak meg?
Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon arca felragyogott. Már amennyire egy ilyen észveszejtő csúfság ragyogni tud.
– Na végre, hogy leesett a húsz fillér! – ordított fel boldogan. – Mi az, hogy megtámadnak! Széttépnek, kinyírnak, átpasszíroznak, kerékbe törnek, felnyársalnak, elemésztene, miszlikbe vágnak, porrá zúznak benneteket!
– Jaj istenem! – sírt fel Vacskamati.
Na de a többiek se különbül. Sápadoztak, szepegtek, reszkettek.
– Segítség! – jajdult föl Szörnyeteg Lajos. A halálmegvető bátorságú oroszlán, a nagyhangú Bruckner Szigfrid se düllesztette a mellét. Azt suttogta:
– Meneküljünk!
Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon diadalmasan nézett a berezelt társaságra.
– Hiába is menekülnétek. Körül vagytok zárva. Bármerre futtok, a pomogácsok kezére juttok. Erre lett aztán igazi haddelhadd! Futkostak, ugráltak, jajgattak, sirákoztak. Csak az egy Dömdödöm támaszkodott szótlanul, karba tett kézzel egy fának.
A nagy zajongásból Vacskamati hangja sivített elő:
– És akkor most mit csináljunk?
Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon élvezte a zűrzavart.
– Micsoda pipogya társaság – mondta. – Bruckner Szigfrid, a vakmerő oroszlán, Aromo, a lángeszű nyúl, Ló Szerafin, a kék csodaparipa meg ez a bikaerejű Szörnyeteg Lajos, a híres Vacskamati és ez a becsület szobra, ez a Dömdödöm, vagy mi a neve!
Dömdödöm még arra sem érdemesítette Zordonbordont, hogy a fejét feléje fordítsa, úgy mondta a fa mellett álltában:
– Dömdödöm.
– Most aztán dömdömhetsz! – villogott Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon. – Majd a pomogácsok kitömetnek benneteket az iskolai szertáraik számára, hogy a kis pomogácsok még száz év múlva is láthassák a világ leggyávább társaságát.
Ettől keseredett el igazán Vacskamati. Még hogy kitömés!
– De hát mit tehetünk, kedves Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon, mondd már meg! – sirákozott. – Én annyi minden szeretnék még lenni, de iskolai szemléltetőeszköz egyáltalán nem.
Bruckner Szigfrid csillapította:
– Ugyan, Vacskamati, mit sirákozol? Majd beszélünk azokkal a pomogácsokkal. Csak nem fognak ok nélkül öldökölni. Egy csöpp eszük biztos van.
Zordonbordon felnevetett. Akárha egy rekedt sziréna szólalt volna meg.
– Haha! Beszélni a pomogácsokkal! Az előbb azt mondtad, tudod, mik azok a pomogácsok. Most meg tárgyalni akarsz velük! Akkor aztán százszorosán végetek. Még ennek a tisztásnak a

helyét is sóval hintik fel. – Itt jelentősegteljesen elhallgatott, majd egész más hangon folytatta: – Egy dolgot próbálhattok csak meg. Reménykedve néztek rá.

– Micsodát?

Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon kihúzta magát, melencemellét kidüllesztette.

– Tudom, hogy magatoktól sose jutna eszetekbe. De segíteni akarok rajtatok, hát megmondom. Egy dolog segít csak: a harc!

A reménykedő arcok elfintorodtak.

– A harc? – rebegte Bruckner Szigfrid.

– Az üsd-vágd, nem apád? – hebegte Vacskamati.

– A csihi-puhi? – habogta Szörnyeteg Lajos.

– Az – mondta Zordonbordon. – Bár reményetek úgyse sok van. A pomogácsok rettenthetetlen harcosok. Bátrak, alaposak, szívósak, kegyetlenek. Ez kellett csak! Csak úgy zengett az erdő a sírás-rívástól. Zordonbordon meg pöffeszkedett nagy boldogan. Hiszen éppen ezt akarta.

– Begyulladtatok, mi? Na, akkor megyek is... És mondom: csak a harc segít. Fel kell venni a kesztyűt. Höhö! Meg kell küzdeni a pomogácsokkal... Na, isten veletek!

Sarkon fordult, csak a háta közepét látták. Az is egyre kisebbedett. Ment döngő léptekkel, csak úgy reszkettek a fák, nevetgélt, hahotázott, csak úgy rezegtek a levelek.

Vacskamati tétován utána lépett.

– Jaj, ne hagyj itt bennünket, kedves Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon! Jaj, mi lesz velünk! Siráinkoztak volna tovább, de Dömdödöm erőiesen rájuk szólt:

– Dömdödöm!

Mintha késsel vágták volna el a zajongást. Döbrent csend lett. Vacskamati odaóvakodott Dömdödömhöz. Suttogva kérdezte:

– Ebben egészen biztos vagy, Dömdödöm?

– Dömdödöm – mondta határozottan Dömdödöm.

Bruckner Szigfrid dühösen felhorkant:

– Te mindig egészen biztos vagy mindenben. Te mindent jobban tudsz. Hogy mered azt állítani, hogy pomogácsok egyáltalán nincsenek?

Szörnyeteg Lajos Dömdödöm védelmére kelt.

– Miért, te talán láttál már pomogácsot? Bruckner Szigfrid válaszra sem méltatta, helyette Aromo fordult szegény Szörnyeteg Lajoshoz.

– Nézd, Lajos – mondta hetykén –, föltennék neked egy kérdést. Mondd meg, hogy mennyi kétszer kettő!

Szörnyeteg Lajos elmélázva nézte az eget. Toporgott, gyűrögette a nadrágja varrását.

– Kétszer kettő az... az annyi, mint... se több, se kevesebb, mint – tanácstalankodott, aztán méregbe gurult. – Mit kétszerkettőzöl itt, amikor sokkal fontosabb dolgokról van szó? A pomogácsokról!

Aromo fensőséges ábrázattal nézte.

– És azt gondolod, hogy ebben a fontosabb dologban éppen arra hallgatunk, aki azt sem tudja, hogy mennyi kétszer kettő?

Szörnyeteg Lajos harciasan dobbantott.

– Na jó! Hát akkor kétszer kettő az öt!

Láthatta jól Aromo arcán, hogy nem annyi. Elbizonytalanodott.

– Akkor... hat... vagy esetleg...

– Esetleg befoghatod a szádat – avatkozott bele Bruckner Szigfrid. – A lángeszedet inkább majd szalonnasütéshez használjuk.

Szörnyeteg Lajos konokul lehajtotta a fejét.

– Akkor se láttam még soha egy darab pomogácsot sem.

Aromo csípőre tette a kezét, odaballagott Szörnyeteg Lajos elé.

– Miért, talán bumerángot láttál már? Vagy hangyászszünt, kacsacsőrű emlőst, huszonnégy karátos aranyat, harisnyakötőt, gőzkalapácsot, bálnát, anakondát, hexencsúzt, lámát, bálombökit és guttermuttert? Láttál? Nem láttál! És mégis létezik valamennyi.

Szörnyeteg Lajos behúzott nyakkal állt Aromo előtt, a szónoki hév elsöpörte maradék biztonságát is. De Vacskamatinak valami nem tetszett a szónoklatban. Aromo elé penderedett.

– A guttermuttert nem hiszem. Meg a harisnyakötőt se. Muttert, azt már láttam, meg főkötőt is. De guttermutter meg harisnyakötő?!

Bruckner Szigfrid szúrósan nézte Vacskamatit.

– Ezek szerint te is azt állítod, hogy pomogácsok nincsenek?

– Egy szóval se – tiltakozott ijedten Vacskamati.

– Csak a guttermutter meg a harisnyak... Ló Szerafin fölördített, mint akit oldalba lőttek.

– Hagyjátok már ezt a guttermutterezést! A fejünk felett lóg a baj, ti meg az eszeteket járátjátok.

– Teheti, akinek van – kottyantott közbe Vacskamati, és jelentősegteljesen Szörnyeteg Lajosra nézett. Az meg szegény majd elpityeredett.

– Én igazán nem tehetek róla, hogy egy kicsit lassabban forog az eszem kereke, de...

Hogy mit mondott volna a „de” után, azt most már sose tudjuk meg, mert Aromo odalépett hozzá, vállon veregette, és így szólt:

– Lajoskám, téged senki se hibáztat, senki se okol. Nem tudod, hogy mennyi kétszer kettő, és kész. De azt biztos tudod, mi az, hogy csönd.

– Igen, azt tudom.

– Nahát, akkor maradjál csöndben! Mi meg fölkészülünk a pomogácsok elleni harcra. Nem adjuk ingyen a bőrünket!

– Jaj de félek! – jajdult föl Vacskamati. De Aromo most már elemében volt.

– Csak semmi félelem – mondta. – Majd én kezembe veszem a pomogácsügyet.

Ló Szerafin szúrósan ránézett.

– Nana! – mondta. – Talán kezünkbe vesszük.

– Úgy is lehet mondani – legyintett Aromo. Mindegy. A fontos az, most már végre kezdjük el.

– Úgy van, kezdjük – helyeselt Bruckner Szigfrid, de a lelkesedése hirtelen elpárolgott. –

Hogyan kezdjük? – tekergette a nyakát.

Aromo katonás léptekkel föl-le sétált a tisztás közepén.

– Hát hogyan kezdenénk?! Haditanácsot tartunk.

– Dömdödöm – mondta Dömdödöm.

Aromo elvörösödött.

– Dömdödöm, nagyon kérlek, ne bomlaszd a fegyelmet. Még egy ilyen megjegyzés, és kizárlak a haditanácsból.

– Dömdödöm – mondta Dömdödöm.

– Már ki is vagy zárva! – kiabált Aromo. – Vedd tudomásul. Szedd a sátorfádat, és vonulj a tisztás másik végébe!

– Úgy van – kiabált Vacskamati is –, még csak nem is hallgathatod a haditanácsot.

– Még elárulná a pomogácsoknak – tódította Bruckner Szigfrid.

Ló Szerafin is tűzbe jött.

– Úgy van! Takarodj a tisztás másik végébe! Dömdödöm egy szót se szólt, hátat fordított nekik, átballagott a tisztás másik végébe, és leült a fűbe. Szörnyeteg Lajos szánakozva nézte.

– Ezt igazán nem kellene csinálnotok Dömdödömmel – mondta.

– Kuss! – kiabált rá Aromo.

– Majd megjön Mikkamakka, és ad nektek – mormogta Szörnyeteg Lajos.

Aromo ráförmedt:

– Kizárjunk téged is?

– Ne, ne... én inkább...

– Na, akkor csönd! – diadalmaskodott Aromo. Lássunk munkához! Úgy gondolom, hogy a pomogácsok ellen legeredményesebben úgy harcolhatunk, ha... ha... hogy is mondjam... Szerinted, Ló Szerafin, mi lenne a legeredményesebb módszer?

Ló Szerafin igencsak zavarba jött. Váratlanul érte a kérdés. De még mennyire váratlanul! Dadogni kezdett:

– Én szerintem... az én véleményem szerint... mivelhogy a pomogácsok termete...

Itt elakadt, pedig valamennyien nagy érdeklődéssel néztek rá. Aromo biztatta is:

– Na, na mondd! A pomogácsok termete?

– A pomogácsok termete – nyögte nagy kínban Ló Szerafin – olyan kicsi...

Bruckner Szigfrid ámulva kérdezte:

– Mit mondasz? Kicsi?

Ló Szerafin rázta a fejét.

– Azazhogy nagy.

Bruckner Szigfrid ezen még jobban elcsodálkozott.

– Nagy?

Ló Szerafin most már végleg nem tudta, mit mondjon. Kivágta hát nagy vitézül:

– Akarom mondani, közepes.

Szörnyeteg Lajos egész eddig tátott szájjal hallgatott. De most már nem bírta tovább.

Megkérdezte:

– Most akkor kicsi, nagy vagy közepes? Aromo felcsattant:

– Légy szíves, ne tegyél föl ostoba kérdéseket! Te meg, Szerafin, mondd meg végre, milyen a pomogácsok termete. Kicsi, nagy vagy közepes?

Ló Szerafin lesunyta a fejét. Krákogott.

– Az az igazság, hogy pomogácsot én csak meglehetősen távolságról láttam.

– A természet meglehetősen távolságból is megítélheted – mondta Bruckner Szigfrid.

Ló Szerafin csűrte-csavarta.

– Hát ez, kérlek szépen, nem egészen így van. Mert ha az a meglehetősen távolság nagyon nagy, akkor ugye, a pomogács kicsinek látszik. Ha meg a távolság igen kicsi, akkor a pomogács óriásnak látszik.

– A közepes távolságot már el se mondd – jegyezte meg Aromo.

– Miért, akkor mi az eredmény? – kíváncsiskodott Szörnyeteg Lajos.

– Lajos! Lajos! – rikoltoztak a többiek.

Vacskamati Ló Szerafinhoz fordult.

– Tehát az a kérdés, hogy te milyen távolságról láttál pomogácsot.

Ló Szerafin nem tágított.

– Mondom, hogy meglehetősen távolságról.

– Na és meglehetősen távolságról mekkorának láttad? – kérdezte Aromo.

– Meglehetősenek... – Ló Szerafin elmélázott. – Ha egyáltalán...

Várták, hogy mi egyáltalán, de Ló Szerafin nem folytatta.

– Ha egyáltalán – sürgette Bruckner Szigfrid.

– Ha egyáltalán pomogács volt – nyögte ki nagy nehezen Ló Szerafin.

A többiek hüledeztek.

– Lehet, hogy nem pomogácsot láttál meglehetősen távolságról? – csodálkozott Aromo.

– Lehet – bólogatott Ló Szerafin. – Lehet, hogy egy bodzabokor volt. Vagy egy fatönk. Mert ugyanis, amikor meglehetősen távolságról láttam azt a meglehetősen nagyságú valamit, már meglehetősen sötét volt.

Ezen a kacifántos okfejtésen egy kicsit mindenkinek gondolkoznia kellett. Sőt Szörnyeteg Lajosnak nagyon kellett gondolkoznia. Csak Dömdödöm érthette meg azonnal – a tisztás másik végén is jól hallotta, miről beszélnek Szerafinék -, mert megszólalt:

– Dömdödöm.

– Na, ez már mégiscsak több a soknál! – visított Aromo. – Megbüntetjük.
Odavágtattak Dömdödömhöz, körülállták.
– Vedd tudomásul, hogy hadiállapot van! – rikoltozta Aromo.
Bruckner Szigfrid ünnepélyesen Dömdödöm felé nyújtotta a mutatóját.
– Én téged ezennel regenátnak nyilvánítlak.
– Talán generátornak – javította Vacskamati.
– Renegátnak – mondta Aromo, immár helyesen. Vacskamati hadonászott.
– Regenátor vagy generátor, mindegy. Büntetésből idekötözzük a fához. Itt aztán renegáthatsz!
Nosza, gyorsan kerítettek egy kötelet, és mirnikszdirniksz, odakötözték szegény Dömdödömöt a fához. Csak Szörnyeteg Lajos nem vett részt a kötözésben, rémülten ugrabugrált körülöttük, és azt kiabálta:
– Ezt csinálni Dömdödömmel! Ezt csinálni Dömdödömmel!
Aromo ráripakodott:
– Akarsz te is mellé kerülni?
Jaj, dehogyis akart! Összehúzta magát, és mukkanni sem mert. A többiek meg kötötték a nagy csomókat Dömdödöm bokáján, csuklóján, még a derekán is.
– Így – mondta elégedetten Aromo –, és ha még egyszer meg mersz szólalni, még a szádat is betömjük. Értve?
Visszakocogtak folytatni a haditanácsot.
– A belső ellenség a legveszélyesebb – morogta Bruckner Szigfrid.
– Ott hagytuk abba, hogy meglehetősen sötét volt – vette át a szót Aromo.
– És hogy talán nem is pomogács volt az a bizonyos bodzabokor vagy fatönk, amit láttál.
Ló Szerafin megunt, hogy folyvást őrajta lovagolnak.
– Igen. De semmi vész – mondta gúnyosan –, itt vagytok ti, ti aztán biztosan láttatok közelebből és tiszta időben pomogácsot.
– Mi aztán láttunk – mondta óvatosan Bruckner Szigfrid.
– Mi ne láttunk volna – mondta még óvatosabban Aromo.
– Ez csak természetes – suttozta Vacskamati. Szörnyeteg Lajos felkapta a fejét.
– Lehet, hogy én is láttam? – kérdezte izgatottan.
– Lehet – bólogatott Bruckner Szigfrid.
– Csak talán bodzabokornak nézted.
– Vagy fatönknek.
Szörnyeteg Lajos ámuldozott.
– Nahát – mondta –, ez eszembe se jutott! Pedig mennyi bodzabokrot meg fatönköt láttam az utóbbi időben... Szóval azok pomogácsok voltak. – Fölugrott, Dömdödöm felé fordult. – Dömdödöm! Ide hallgass, Dömdödöm! – kiabálta.
– A renegáttal nem tárgyalunk – szólt rá Vacskamati.
Szörnyeteg Lajos esdekelve nézett rájuk.
– Engedjük el most már!
De lehurrogták.
– Nem érted, hogy hadiállapot van? – mondta Bruckner Szigfrid. – Térjünk a tárgyra!
– Úgy van – helyeselt Aromo. – Légy szíves, Szigfrid, meséld el a pomogácsokkal való találkozásodat.
– Miért éppen én? – riadt meg Bruckner Szigfrid.
– Jobb, ha te kezded.
Erre Aromo is vakarni kezdte a feje búbját.
– Kezdje inkább Vacskamati – mondta. Ez már tetszett Bruckner Szigfridnek.
– Úgy is van. Vacskamati, rajtad a sor – helyeselt. Most Vacskamatin volt a sor, hogy ijedten körülszalajtsa rajtuk a tekintetét. De az ijedtség csak egy szempillantásig tartott, Vacskamati fölényesen elmosolyodott.

– Hát, kérlek szépen – kezdett bele –, a pomogácsok kétszer akkorák, mint egy elefánt. Öt lábuk van, és öt kezük. S mind az öt kezükben egy-egy gyilok.

– Micsoda? – kérdezte zöldre váltan Szörnyeteg Lajos.

– Gyilok. Azaz gyíkleső. Vagyis békanyúzó – magyarázta Vacskamati.

– Jaj nekem! – reszketett Szörnyeteg Lajos. De Bruckner Szigfrid sem érezte valami jól magát.

– Biztos, hogy öt lábuk van? – kérdezte.

– Annyira biztos, amennyire az öt kezük – mondta nagy ravaszul Vacskamati.

Aromo gyanakodott.

– Ne haragudj, Vacskamati, de hol láttad őket? És milyen messziről?

– Hogyhogy hol? Hogyhogy milyen messziről? Sehol se láttam őket.

Zavartan néztek rá, nem tudták, örüljenek-e, mérgelődjenek-e.

– Akkor meg honnan szeded, hogy öt kéz... öt láb... meg gyilok...? – kérdezte Aromo.

– Így képelem – vágta ki hetykén Vacskamati. Bruckner Szigfrid felfortyant:

– Hát ez mégiscsak nevetséges! Éppen képzelgésekre van szükségünk!

– Vedd tudomásul, hogy az én képzelőerőm a legcsodálatosabb a világon – mondta neki Vacskamati.

– Sokra megyünk a képzelőerőddel! Megtarthatod magadnak. Még hogy ötkezűek! Miért nem mindjárt huszonöt kezűek?!

Aromo csitította őket:

– Ne idegesítsük egymást fölösleges vitatkozással. És igenis a képzelőerő néha nem árt.

– Na mondhatom! – háborgott Bruckner Szigfrid.

– Már csak az hiányzik, hogy te is csak képzeletben láttál pomogácsokat.

Szörnyeteg Lajos ijedt képpel toporgott mellettük, a megkötözött Dömdödömre pislogott.

– Engedjük szabadon Dömdödömöt! – kérlette őket, de Bruckner Szigfrid ráförmedt:

– Hallgass! Beszéljen Aromo a pomogácsokról.

– Beszélek is. Az igaz, hogy nem láttam pomogácsokat...

– Na tessék! Nem látott! – kiabált Ló Szerafin.

Aromo szigorúan ránézett.

– Látni nem láttam, de hallottam őket. Szörnyeteg Lajos nagy tisztelettel nézett Aromóra.

– Beszélgettek? – kérdezte.

– Nem beszélgettek. Süvítve zúgtak el a fák fölött. Bruckner Szigfrid ugrott egyet izgalmaiban.

– Azt akarod mondani, hogy repültek?

– Azt. Éjszaka volt. Egyszer csak hallom ám: zii, aztán: zuu, sitty-sutty. Süvítettek a fák fölött.

– És miből gondolod, hogy pomogácsok voltak? kérdezte Vacskamati.

– Hát mik lettek volna? Hallottál már éjszaka ilyesmit, hogy zii-zuu-sitty-sutty?

– Egyszer – mondta Vacskamati –, egyszer hallottam. De akkor Bruckner Szigfrid horkolt.

– Én? Kikérem magamnak! Én nem horkolok!

– Ezen talán ne vitatkozzunk – legyintett lemondóan Aromo. – Neked, Szigfrid, szerencséd van.

– Miért lenne szerencsém?

– Mert amikor horkolsz, olyankor mindig alszol. Nem kell hallgatnod.

Bruckner Szigfrid már tátotta a száját, de belefulladt ám a szó. Mert az erdő felől felsivített, felpengett valami: zii-zuu-sitty-sutty, aztán döngések, böngések, zuhanások. Aztán néma csend.

Vacskamati reszketve bújt Ló Szerafin háta mögé.

– Te jóisten, ez meg mi volt?!

Rémülten néztek egymásra. Mindannyiuknak ugyanaz járt a fejében. Aromo ki is mondta:

– Semmi kétség, a pomogácsok! Megkezdtek a felderítő repüléseket.

Erre újra megdobbant, megzörrent, felsivített: ziizuu-sitty-sutty-díng-döng-dong. Ajaj!

– És még semmit sem csináltunk – siránkozott Vacskamati Ló Szerafin háta mögött. – Gyerünk, Szörnyeteg Lajos! Törjél bunkókat. Kiállsz az útra, és addig bunkózod őket, amíg vissza nem fordulnak. Ha kell, repülni is megtanulsz!

Szörnyeteg Lajos már futott is bunkókért, hallották, ahogy recsegve törnek az ágak, Szörnyeteg Lajos nagyon igyekezett, és erős is volt, hát jókora bunkókat tudott törni.

Aromo elszontyolodva, lecsüngő kézzel állt a tisztás közepén.

– Bunkóval a repülő pomogácsok ellen – suttogetta.

– Igaz is – kapta fel a fejét Ló Szerafin. – Azaz hogy még azt sem tudjuk pontosan, milyenek a pomogácsok. Szigfrid! Te biztos láttál pomogácsokat, mondd: milyenek?

Bruckner Szigfrid rémülten lapult egy fatörzs mögött, vadul forgatta a szemét.

– Kérlek szépen, a pomogácsok rendkívül furcsa lények.

– Mégis?

– Hol ilyenek, hol olyanok.

– De repülni tudnak – szólt közbe Aromo. – Azt jól hallottam, igaz?

– Az attól függ – hadarta Bruckner Szigfrid. Támadhatnak szárazon, vízen, levegőben és... –

Elhallgatott, reszketni kezdett, még a foga is összekoccant.

– És? – kérdezte Ló Szerafin.

– És föld alatt – vágta ki Bruckner Szigfrid. Vacskamati reménykedve közbeszólt:

– Nincs is a közelben víz. Se tó, se folyó.

– Mi az nekik – mondta síri hangon Bruckner Szigfrid –, ide vezetik!

Szörnyeteg Lajos előtrappolt az erdőből egy nyaláb bunkóval.

– Ezekkel aztán elláthatjuk a bajukat – mondta.

– Én már megyek is ki az ösvényre két bunkóval. Már futott volna, de Aromo rákiáltott:

– Állj! Kitől kaptad a parancsot?!

Szörnyeteg Lajos megállt, nagy csodálkozva Aromóra nézett.

– Hogy micsodát? Miféle parancsot?

Aromo hetykén kidüllesztette a mellét.

– Ha nem tudnád, itt hadiállapot van. Parancsot csak a vezér adhat.

Szörnyeteg Lajos tanácstalanul tekergette a nyakát.

– Igen. Értem... azazhogy... és ki most a vezér?

Aromo most már úgy kidüllesztette a mellét, amennyire csak bírta.

– Én! – mondta.

Ló Szerafin feléje fordult.

– Micsoda?

Bruckner Szigfrid is kiugrott a fatörzs rejtekéből.

– Mit beszélsz? Hogyhogy te vagy a vezér? Aromo csípőre tette a kezét.

– Hát kinek van itt a legtöbb esze? Nekem. Azért vagyok én a vezér.

– Fittyfene vagy, nem vezér! – fortant föl Bruckner Szigfrid. – Még csak az hiányzik! Egy nyúl parancsolgat egy oroszlának! Nem beszélve arról, hogy az az oroszlán én vagyok! A világ legokosabb, legbátrabb oroszlánja. Még hogy ő! Viccnek is rossz!

Ló Szerafin bólogatott.

– Nem kétséges, a parancsnok itt csak egy lehet.

– Na látod – örült meg Bruckner Szigfrid –, Ló Szerafin is mellettem van.

– Melletted – mondta Ló Szerafin. – Annyiban, hogy egy nyúl nem lehet a vezérünk: Egy oroszlának és egy lónak! Na nem, azt már nem!

Vacskamati kicsit sértődötten szólalt meg.

– És engem kihagysz?

– Nem, téged se hagylak ki, Vacskamati. Neked se lehet a vezéred egy nyúl.

Szörnyeteg Lajos tátott szájjal állt előttük, hol az egyikre, hol a másikra kapta a tekintetét, és szorongatta a két bunkót. Bruckner Szigfrid meg hősi pózt próbált fölvenni.

– A ti vezéretek csakis egyvalaki lehet – mondta.

– Egy oroszlán. Azaz én.

Ló Szerafin dobbantott.

– Hogyisne, egy hebehurgia oroszlán!
– Ki a hebehurgia? Mondd még egyszer! – vicsorgott Bruckner Szigfrid.,
– Ide egy megfontolt ló kell – szónokolt Ló Szerafin. – Ide én kellek.
– Még hogy megfontolt ló! – ordított fel Bruckner Szigfrid, és odaugrott Szörnyeteg Lajoshoz, kitépte a kezéből az egyik bunkót, és vívóállásba helyezkedett.
Ló Szerafin se volt rest, ő meg a másik bunkót kapta fel, és meglengette Szigfrid felé.
– Te akarsz velem kikezdeni, te vén, fogatlan oroszlánárnyék?!
Már estek volna egymásnak, emelkedtek a bunkók, amikor... zii-zuu-sitty-sutty, ding-döng-dong. Zengett-zöngött, sittyeggett-suttyogott, feljajdult az erdő, égnek állt a csend haja.
Nosza, a két vezérjelölt úgy elhajította a bunkót, mintha sose lett volna a kezében.
– Meneküljünk – üvöltötte a bátor oroszlán –, jönnek a pomogácsok! – s mint a mókus, eltűnt egy vén fa ágai között.
Ló Szerafin se különbül, gyorsan lelapult a magas fűbe, menekült Vacskamati is. Csak Szörnyeteg Lajos ugrált Dömdödöm körül, mindenáron ki akarta szabadítani. De ahogy a zaj erősödött, egyre jobban megijedt, s elfutott rémületében, sorsára hagyva szegény megkötözött Dömdödömöt. Jaj, jönnek a pomogácsok!
De nem jött senki. A döngés, zúgás, sittyegés is félbeszakadt. Csend volt. De azért nem merészkedett elő senki. Lapultak. Dobolt, kolompolt a szívük.
Meg még valami dobolt, kolompolt. Azaz inkább dingett-döngött. Vagyis hogy még inkább így szólt: döbb-döbb. De ez a hang a mostani körülmények között nem is volt annyira félelmetes. Megismerték. Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon közeledett.
Kilépett a tisztásra. Hát ezek meg hova tűntek? Meglátta a megkötözött Dömdödömöt. Fölcsillant a szeme.
– Mi az, Dömdödöm, téged már elkaptak a pomogácsok?
Dömdödöm undorral elfordította a fejét. Már amennyire bírta a kötelektől.
– Dömdödöm – mondta.
– Na, csak dödögjél – vigyorgott kárörvendően Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon. – Tőlem ítéletnapig dödöghetsz itt.
Elsőnek Vacskamati szólalt meg a rejtekhelyén:
– Te vagy az, kedves Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon?
– Én hát. Hol vagy?
Vacskamati előkészülődött a bokor mögül.
– Itt. Azt hittük, a pomogácsok jönnek.
– Miért, még nem voltak itt? Pedig hallottam, hogy nagyon zajonganak. Ti talán nem hallottátok?
– Jaj, dehogynem, azért is ijedtünk meg annyira.
Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon tekintete meg mint a rókáé, ide-oda surrant. Észrevette Aromót egy fa tetején.
– Nicsak, ott meg egy nyúl – mondta gúnyosan.
– Csak nem a fékezhetetlen agyvelejű Aromo? Mondhatom, sose láttam még ennyire begyulladt nyulat. Még fára mászni is megtanult ijedtében.
– Nemcsak én tanultam meg fára mászni. Megtanult más is – morogta Aromo.
Most vette észre Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon Bruckner Szigfridet fönn, az ágak között.
– Hát te mit csinálsz ott a magasban?
– Elmélkedem – morogta Bruckner Szigfrid. – Ez a legjobb hely az elmélkedésre.
Ló Szerafin éppen előkecmergett a magas fűből.
– Mi az, hogy elmélkedsz? Ijtedben bújtál oda!
Bruckner Szigfrid kidüllesztette a mellét.

– Mikor voltam én megijedve? – De jobbnak látta, ha nem folytatja a melldüllesztést. Kisfejú Nagyfejú Zordonbordonhoz fordult. – Kedves Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon, láttad a pomogácsokat?

– Bármelyik pillanatban támadhatnak – mondta vészjóslóan Zordonbordon. Aztán elhallgatott, összehúzott szemmel végignézett rajtuk. – Bár... folytatta – bár én meg tudnám őket fékezni. Gyorsan odasereglettek köréje, esdeklően néztek rá.

– Segíts rajtunk, kedves Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon!

Zordonbordon úgy tett, mint aki nagyon gondolkozik, segítsen-e vagy sem. Aztán nagy kegyesen bólintott.

– Na jó, segítek. De nem ingyen ám!

– Kérj, amit akarsz – mondta Aromo –, mindent megadunk.

Zordonbordon szeméből pattogtak a kapzsiság szikrái.

– Adjátok ide a kincseiteket! – suttogta mohón.

Értetlenül néztek rá.

– A micsodáinkat? – kérdezte Ló Szerafin.

– A kincseiteket. Az aranyat, az ezüstöt, a gyémántokat, a tallérokat, a jáspisszobrokat, a karbunkulusokat, az obulusokat és a fabatkákat is adjátok ide. Mindent. Akkor megmentlek benneteket.

No csak ámuldoztak.

– De hiszen nekünk egyáltalán nincsenek kincseink.

– Hazudtok! – ordította Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon.

Bruckner Szigfrid szemében felvillant valami.

– Ha a piros nadrágtartómra gondolsz – mondta sietve –, akkor nagyon sajnállak. Azt nem adom.

– Kell a fenének az ócska nadrágtartód. Elő a kincsekkel, mert intek a pomogácsoknak!

– Egyáltalán nem ócska. Új nadrágtartó – mondta sértődötten Bruckner Szigfrid.

Aromo meg ott hadonászott Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon orra előtt.

– Nincs kincsünk. Értsd már meg! Tévedtél. Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon dúlt-fúlt.

– Azt akarod mondani, hogy csak úgy ideköltöztetek a Négyszögletű Kerek Erdőbe? Hogy nem kincseket gyűjteni, meggazdagodni jöttetek? Hiszi a piszi!

– Akár piszi, akár nem piszi – mondta Vacskamati –, nekünk egy fia kincsünk sincs. Még egy fabatkánk se.

Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon megfordult.

– Na, akkor hadd jöjjenek a pomogácsok, megadom a jelt.

– Jaj, ne – kiabálták –, szánj meg bennünket! Kérj akármi mást. Zavard el a pomogácsokat.

És ekkor valami nesz az erdő mélyéből. Halk, könnyed. Léptek zaja. Füleltek.

– A pomogácsok – suttogta rémülten Vacskamati.

– Segítség!

– Meneküljünk!

Szörnyeteg Lajos meg szélesen elvigyorodott, kivillant mind a harminckét foga.

– De hiszen ez Mikkamakka – mondta boldogan. Hej, elkomorult ám Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon ábrázata.

– Mikkamakka. Mi az ördög! – suttogta mérgesen.

Úgy volt, nem másképp. Mikkamakka lépett a tisztásra. Volt ám nagy öröm, egyszeriben elpárolgott a félelmük. Csak Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon szívta csalódottan a fogát.

– Szervusztok – köszönt nekik Mikkamakka, majd Zordonbordon felé fordult. – Á, mély tisztelem, Zordonbordon úr. Ön itt?

– Én... ugyanis – dadogott Zordonbordon, de közben Mikkamakka észrevette a megköötözött Dömdödömöt, és odaszaladt hozzá.

– Hát ez meg micsoda?! Ki kötözte meg Dömdödömöt?

– Dömdödöm, dödöm, dömdödöm – mesélte Dömdödöm.

- Nahát! – csodálkozott Mikkamakka, és oldozta a csomókat. – És ezek mind beugrottak?
– Dödöm – mondta Dömdödöm.
– Ló Szerafin is?
– Dödöm, dödöm.
– És mit akart?
– Dömdödöm.
Mikkamakka felnevetett.
– Jópofa! Kincseket? Aranyat?
A többiek odasereglettek köréjük, csak Zordonbordon cövekelt a másik oldalon, mint akinek gyökeret eresztett a lába.
Bruckner Szigfrid nagy hévvel magyarázott Mikkamakának.
– Ne higgyél Dömdödömnek, hallottuk, hogy közelednek a pomogácsok. Még a fegyverüket is próbálgatták.
– Igen – folytatta Vacskamati –, döbögtek, sittyegtek-suttyogtak.
Mikkamakka a homlokára csapott.
– Ja, akkor már értem! – mondta. – Szaladj csak, Lajos, oda a bokor mögé.
Szörnyeteg Lajos már szaladt is.
– Na, mit látsz?
– Egy keresztfűrészt meg egy benzineshordót! – kiabálta Szörnyeteg Lajos a bokor mögül.
– Pengesd csak meg a fűrészt!
Szörnyeteg Lajos megpengette. Zii-zuu-sitty-sutty – Így szólt a fűrész. Megdöngette a benzineshordót is: ding-döng-ding-döng.
– Ez volt az? – kérdezte Mikkamakka.
Hej, nagyon szégyellték magukat! Még hogy pomogácsok! Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon behúzta a nyakát, és a fák felé sompolygott. De Bruckner Szigfrid se volt rest. Odarontott a bunkókhoz.
– Te akartál minket becsapni – ordította –, te senkiházi! Engem, a világ legokosabb oroszlánját!
– és piff-puff utánahajigálta az összes bunkót. Csak úgy dingett-döngött Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon háta. Mert Bruckner Szigfrid, ha nem is volt a világ legokosabb és legbátrabb oroszlánja, de célozni, azt tudott.
– Ezt jól megkapta – örült Vacskamati.
– Még hogy kincseket! – morgott Ló Szerafin. Az esztelen. Miféle kincseink vannak nekünk?!
Mikkamakka csóválta a fejét.
– Hát majdnem sikerült neki – mondta.,
– Micsoda?
– Megszabadítani bennünket a kincseinktől.
Vacskamati szeme felcsillant.
– Mégis vannak kincseink?
– Persze hogy vannak – mondta Mikkamakka –, csak nem olyanok, amilyenekre Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon gondolt.
– Hát akkor milyenek?
– Aromo esze nem kincs? Ló Szerafin bölcsessége, Bruckner Szigfrid tapasztalata, a te kedvességed, Vacskamati. Látjátok, majdnem elvesztettétek. Csak Dömdödöm becsületessége meg Szörnyeteg Lajos jó szíve maradt rendíthetetlen.
– Szörnyeteg Lajos is beijedt – mondta Vacskamati –, ő is elhitte a pomogácsokat.
– De legalább letörte a bunkókat – mondta Mikkamakka.
Ló Szerafin lehajtotta a fejét.
– Nem ártana velük a mi hátunkra is egypárat odasózni – mondta bánatosan.
– Dömdödöm – mondta Dömdödöm.

– Persze, Dömdödöm. Igazad van, ne beszéljünk róla – mondta Mikkamakka. – De azért ne felejtsük el.

Ekkor Bruckner Szigfrid a tisztás közepére pattant, döngetni kezdte a mellét.

– De a vezér akkor is én vagyok! – kiabálta. Hallottál már olyat, Mikkamakka, hogy egy nyúl parancsoljon egy oroszlánnak? Hallatlan! A pomogácsok elleni harcmodort én ismerem a legjobban. Meg mindenféle harcmodort én ismerek legjobban!

– Dömdödöm – mondta Dömdödöm.

És ez igaz volt.